

dep

ECOTE

1979 Gruodis

EGŁUTE

1979 gruodis

TURINYS

- 3 MŪSU MALDA, R. Jotvingytė
- 4 TRYS KARALIAI KAUNE, J. Kaupas
- 12 KALĖDINĖS DAINOS, N. Ulėnienė
- 14 GALVOSŪKIAI, R. Račkauskienė
- 16 ŠVENTASIS NIKALOJUS
- 18 KALĖDŲ EGLUTĖ, I. Regienė
- 30 1979 M. "EGLUTĖS" TURINYS
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

1979 m. viršeliai — Jono Tričio
Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės
Kitos iliustracijos:
Pauliaus Augiaus — 3
A. Sutkuvienės — 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 18, 28
R. Lapšienės — 21
A. Sruoginienės — 22, 23
A. Trinkūno — 27

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė; skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, galvosūkių — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygan-
tienė, darbelių — A. Garbenytė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuo-
žiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei
piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje.
Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam,
Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata
metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published
monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate
Conception. Published and printed at Immaculate Conception Con-
vent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single
copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260
EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

Kūdikėli mielas,
 Deimanto krisleli,
 Tu Dangaus malonių
 Žemiška liepsnelė.
 Į Tave štai malda
 Širdimi sudėję,
 Prašome palaimint
 Viltį ir idėją,
 Kad šią naktį šventą,
 Iš visų švenčiausią,
 Tavo žvaigždė šviestų
 Už visas šviesiausiai
 Ir kad mūsų malda,
 Prašome dar vėlei,
 Greit į Dangų neštų
 Tavo angelėliai.

MŪSŲ MALDA

Ritonė Jotvingytė

TRYŠ KARALIAI KAUNE

(Iš *Juliaus Kaupo pasakų rinkinio sutrumpinta ir pritaikyta "Eglutei".*)

Buvo Trijų Karalių šventės vakaras.

Už lango, švelniai šnerėdamos, krito minkštos ir sunkios snaigės. Kambaryje tyliai spraksėjo raudona ugnis. Kęstutis su Viktoru sėdėjo ant kilimo, nušviesti neramių židinio liepsnų, ir skaitė tikybos vadovėlį. Ši vakarą baigėsi puikiosios Kalėdų atostogos, baigėsi ir linksmas važinėjimasis rogutėmis nuo Vytauto kalno. Reikėjo, galų gale, pradėti ruošti pamokas.

Jie skaitė apie Betliejų ir apie tris karalius.

— Tai nuostabūs buvo laikai, — pagaliau pratarė ilgai tylėjęs Kęstutis užsisvajojusiu balsu. — Tada tai dėjosi stebuklai, — ne taip, kaip dabar. . . O norėčiau ir aš nors minutę tenai pabūvoti. . .

Viktoras apsivertė ant nugaros ir, pasikišęs rankas po galva, žiūrėjo į laikrodį.

— Taip! — tarė jis, — ir aš kartais apie tai galvoju. Bet, matai, patekti į senuosius laikus tai ne tas pats, kas į kitą miestą nuvažiuoti.

Taip jiems besikalbant, laikrodis ėmė lėtai mušti aštuntą valandą. Abu nutilo ir klausė jo skambėjimo. Tačiau staiga, nežinia po kelinto dūžio, laikrodžio švytuoklė sustojo, ir laikrodis nutilo.

Nustebę berniukai tuojau pat pašoko nuo kilimo ir išbėgo į valgomąjį kambarį. Pro aptemusį langą jie pažvelgė į karpytą Karo muziejaus bokštą. Tarp krintančių snaigių gerai matėsi švytintis laikrodis, bet jo rodyklės buvo sustoję. Ilgą laiką vaikai stebėjo laikrodį, bet jo rodyklės nejudėjo.

Netrukus jų žvilgsnius patraukė naujas dalykas: virš Vytauto kalno sužėrėjo milžiniška kometa. Ji skriejo link senojo miesto, o nuo liepsnojančios uodegos nutrūkę kibirkštys krito žemėn, lyg ugniniai lašai.

Vos tik kometa pasiekė jų namą ir išspindo pro langus vidun, salone degusi šviesa užgeso. Pasigirdo tylios kalbos, triukšmas, nesuprantamas šūkavimas ir nežinomų gyvulių bliovimas.

Berniukai prislinko artyn.

Iš tikybos vadovėlio į saloną plūdo keista minia. Iš spalvoto paveikslo išlipo karūnuotas karalius, apsisiautęs raudonu žvaigždėtu apsiaustu. Paskui jį iškilmingai žingsniavo kiti du kilnūs ir nemažiau garbingi karaliai. Tačiau visa tai niekis, palyginus su tuo, kai į kambarį ėmė rinktis kilimais dengti kupranugariai su gausiais tarnais bei palydovais. Triukšmas vis didėjo, nes kupranugariai netilpo kambarį, skabė gėles iš molinių vazonų ir bliovė.

Keistoji eiseną, nebetilpdama salone, pasipylė laiptais žemyn.

Berniukai greit apsivilkę ir, išskubėję ant laiptų, sušoko ant paskutinio jauno kupranugario nugaros.

Keistoji vilkstinė išgarmėjo į gatvę.

Netrukus karavanas pasiekė tūkstančiais lempų šviečiančią Laisvės alėją. Tarnai papūtė storas savo lūpas, nustebimo pilni. Smalsiai žvalgėsi į papuoštas vitrinas, kuriose žaliavo žvakutėm nusagstytos eglaitės, sėdėjo raudoni kalėdų seniai su dovanų maišais, mirgėjo saldainiai ir žaislai, didžiuliai riešutų tortai ir nusirpusios vynuogės.

Nelengva čia buvo gyvuliams žygiuoti, nes gatve dindėjo skambučiais apkabinėtos rogės, ir užė greitai automobiliai.

Vienas kupranugaris užkliudė geltoną laikraščių kioską ir pargriovė jį. Iš būdelės pabiro saldainiai, popirosų dėžutės ir palaidi laikraščių lapai.

Ši tvarkos ardymą budria savo akimi tuoj pastebėjo storas policininkas. Jis prišoko prie nusikaltusiojo kupranugario ir, skubiai išsitraukęs iš kišenės užrašų knygutę, jau ruošėsi sustatyti jam protokolą. Laimei, tuo metu pro šalį ėjo pats miesto policijos vadas.

— Ką gi darai, — griežtai subarė jis policininką. — Argi nematai, kas čia joja? Tuoju padaryk karavanui kelią.

Policininkas klusniai kaukštelėjo kulnėmis. Jis sušvilpė švilpuku, iškėlė pirštinėtą ranką ir, sustabdęs skubančius automobilius, leido pražingsniuoti vilkstinei.

Kiek pakeliavęs, karavanas perėjo Laisvės alėją ir įžengė į senąjį miestą. Kreivos ir sniegu apdribusios gatvės pamažu aptemo. Danguje užsimerkė paskutinės žvaigždės, tik kometa pamažu skrido savo keliu.

Ilgą laiką jie jojo visiškai nežinioj.

Pamažu ėmė darytis šilčiau.

Padvelkė šiltas vėjas, danguje sušvito nematytos žvaigždės. Abu berniukai išvydo svetimą kraštą. Sniego čia nebuvo. Aplink, kiek tik akys užmatė, tęsėsi geltonas dykumų smėlis. Švelniai šiurendamos, šlamėjo palinkusios palmės.

Kai jie prijojo pavėsingą oazę, susipynusių medžių lapai nubudo ir ėmė tyliai šnabždėti. Netrukus jie pasiekė

baltą miestelį. Jį praėjus, namai pasibaigė. Tik tiesus kelias, nušvitęs nuo žvaigždės atspindžių, blizgėjo, tarsi sidabrinė juosta.

Pagaliau, tarp tamsiai žalių eglaičių pasirodė sukrypusi prakartėlė. Ant prakartėlės pasipylė šviesus ir stebuklingas lietus. Auksinės žvaigždutės pakibo eglaičių spygliuose ir siūbavo tenai.

Taip buvo išpuoštos pirmosios kalėdinės eglutės.

Rūmų astrologas nuleido žiūroną nuo tamsios savo akies ir pranešė, jog čia baigiasi kelionė.

Karaliai stipriau susisiautė puošniais savo apsiaustais ir įžengė prakartėlėn.

Tuomet jauna ir nuostabiai graži moteris pažvelgė į svečius tyromis akimis. Po to ji palenkė švelniai besišypsantį veidą virš skurdžiųėdžių, kuriose miegojo mažutis, ką tik gimęs Kūdikis.

Kilnieji karaliai priklaupė prieš Jį ir sudėjo ant purvinų šiaudų brangias savo dovanas.

Abu jaunuoliai ėmė neramiai šnabždėtis tarp savęs. Jie ėmė uoliai raustis savo kišenėse ir, laimei, rado šokoladinių saldainių dėžutę. Nedrąsiai padėjo ją ties turtin- gom karalių dovanom.

Netrukus karaliai pasikėlė kelionėn. Jie dar sykį nusilenkė prieš Kūdikį — taip, kad juodojo karaliaus karūna tik tik žemėn nežlegterėjo — ir pirštų galais išsėlino pro duris. Abu berniukai išsekė paskui juos.

Tyras ir tamsiai mėlynas dangus gaubė, tarsi milžiniškas aksomo kilimas, keistąjį senovės kraštą.

Staiga šventą nakties tylą pertraukė šūkavimas, kalavijų žvangesys ir tolimas arklių prunkštimas. Nustebęs karavanas sustojo kryžkelėje.

— Kas tai? — baukščiai suraukė kaktą Kęstutis! — Plėšikai?

— O ne! Tai greičiausiai bus Erodo pasiuntiniai, — kukliai pastebėjo Viktoras. Jis, kaip skaitytojai dar nežino, prieš Kalėdas buvo gavęs penkis iš tikybės.

Berniukų širdys ėmė plakti stipriau. Jie prijojo prie karalių ir ėmė jiems skubiai aiškinti.

Tuo tarpu raiteliai prišuoliavo artyn.

— Ačiū Dievui, kad mums dar pavyko jus sutikti, — apsidžiaugė raitelių vadas. — Iš tiesų, sakau, laimė, nes ir mes norime aplankyti gimusią valdovą ir pagarbinti jį.

Ir jis uždėjo ranką ant kalavijo rankenos.

Visi trys karaliai pažvelgė klausiančiom akim į jaunuolius. Rūmų astrologas gudriai nusišypsojo ir pamojo jiems pirštu, ragindamas kalbėti.

Ir Viktoras nurodė jiems:

— Jūsų kelias veda čia, į kairę pusę, — ir jis parodė ranka klaidingą kryptį.

Tada raiteliai keistai nusišypsojo, paspaudė juodus savo arklius pentiniais ir, nė nepadėkoję, nužvangėjo tolyn per tamsą.

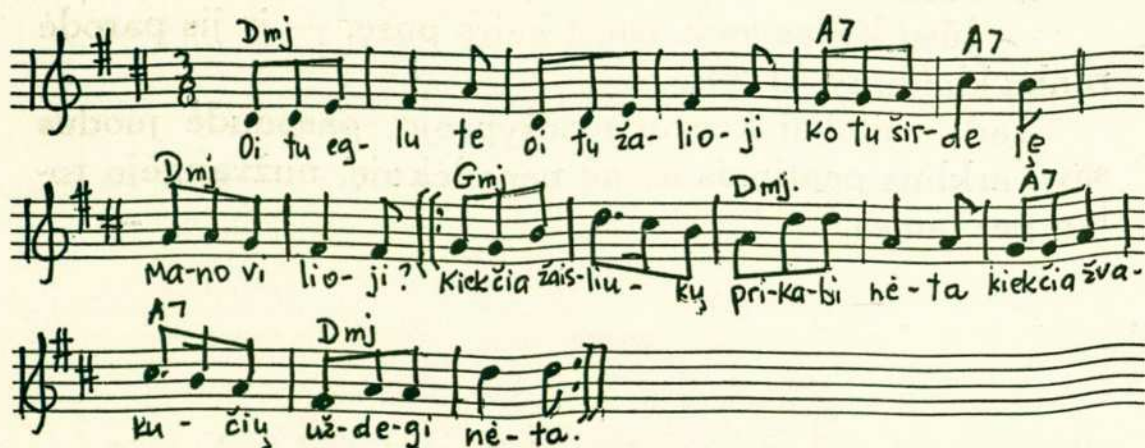

EGLUTĖ

muzika — Nijolės Ulėnienės

žodžiai — K. Jakubėno

<p>1. Oi, tu eglute,
Oi, tu žalioji,
Ko tu širdele
Mano vilioji?</p>	<p>3. Patys žaisleliais
Apkabinėjom,
Patys viršūnėj
Žvaigždę uždėjom —</p>
<p>2. Kiek čia žaisliukų
Prikabinėta,
Kiek čia žvakučių
Uždeginėta!</p>	<p>4. Kad tu žaliuotum,
Miela eglele,
Per visą žiemą
Ir vasarėlę.</p>

BE MANĖS NEUŽGIMK

muzika — Nijolės Ulėmienės

žodžiai — kun. St. Ylos

1. Ziburėliai dangaus,
neužmerkit akių,
Trys Karaliai keliaus
iš toliausių kraštų.

2. Kaip karaliai ir mes,
pasiilgę šviesos,
dar nežinom, kas ves
lig Betliejaus angos.

3. Vėjas pusto kelius,
žygy tolsta namai,
piemenėliai, kur jūs —
Kūdikėlio žvalgai?

4. O sniegulių tiek daug —
krinta, skrieja aplink,
Kūdikėli dangaus,
be manės neužgimk.

paruošė Ramunė Račkauskienė

I. PAS KĄ EITUM, JEIGU NORĖTUM?...

Kiekvienas darbininkas turi savo pavadinimą. Ar gali suvesti darbininką su jo atliekamu darbu?

pagydyti šuniuką
užsisakyti pyragą
nusipirkti vaistų
skraidyti aplink pasaulį
pataisyti automobilį
nusikirpti plaukus
nusipirkti gėlių
pasidaryti portretą

LAKŪNĘ
MECHANIKĄ
KIRPĖJĄ
GĖLININKĘ
VETERINORIŲ
FOTOGRAFĄ
KEPĖJĄ
VAISTININKĘ

II. MİSLĖS

- 1. Kas yra tamsus, nors atsiranda tik tada, kai yra šviesos?**
- 2. Kas moka kalbėti visomis kalbomis?**

III. KAS KAIP MAITINASI

Žmonės prie stalo v - - - - .
Kačiukas pieną l - - - .
Gyvuliai maistą ė - - .
Paukšteliai grūdelius l - - - .

IV. VYRESNIEMS VAIKAMS

Kiek naujų žodžių gali padaryti, naudojant žodžių "darbas" ir "kalba" šaknis. Pavyzdžiui: darb-davys, t.y. žmogus, kuris kitiems duoda darbą.

DARBAS

- - - - - nkas
- - - - - elis
- - - - - štus
- - - - - uotis
- - - - - ovietė

KALBA

- - - - - ėti
iš - - - - - ingas
- - - - - ėtojas
ne - - - - - us
- - - - - otyra

Sužinok, ką šie žodžiai reiškia.

V. PATARLĖ

Surask patarlės pradžią ir, skaitydamas ratu laikrodžio kryptimi, galėsi paskaityti ją visą.

r t u d i
a n g i r
k i t n b
u d s y a

(Atsakymai psl. 31)

"SANTA CLAUS" MES VADINAME KALĖDŲ
SENELIU, TAČIAU, TIKRASIS JO VARDAS YRA

Sventasis Nikolajus

1. Tėveli, papasakok
mums apie "Santa Claus".

SAINT NICHOLAS

4. Vienas Pataros gyven-
tojas prarado visus savo pinig-
us. Del savo neturto, jis ne-
galejo išlaikyti savo trijų
dukterų.

Sužinojęs apie tai Ni-
kalojus, pasiėmė maišelį auk-
so ir tamsią naktį įmetė
jį miegančiam tėvui pro lan-
gtą.

5. Tai padarė jis ir
antrą ir trečią kartą. Tačiau
trečiąją kartą Tėvas budėjo
ir atpažino savąjį geradarį.

Visos trys dukte-
rys, turėdamos
pakankamai kraičio,
galėjo tinkamai
ištekėti.

2. Jis gimė Mazajoj Azijoje,
trečiojo šimtmečio pabaigoje.
Sulaukęs penkių metų,
jis pradėjo mokytis. Diena
po dienos vis giliau jis su-
prato Tikėjimo tiesas, o jo šir-
dyje ėmė augti ir skleistis gi-
li Dievo ir artimo meilė ir vi-
sos kitos krikščioniškos dorybės.

6. Mirus Myros
Vyskui, žmonės
jo vietą išsirinko
Nikalojui.

Jis buvo
geras ir šven-
tas Vyskupas.
Narsiai gy-
nė tikėjimo
tiesas ir neka-
tas kalinius.
Jis mglėjo
visus žmones,
bet ypatingai
vaikučius.

Jr gyvas
ir minges jis padarė
daug stebuklų.

3. Kada jis buvo dar visai
jaunas, mirė jo tėveliai.
Jie paliko jam didelius
turtus,

kuriuos jis
natūrė išdalin-
ti pavargėliams.

Jis šelpė visus:
suaugusius ir vai-
kus, kilminguosius
ir vargšus, ypač
tuos, kurių ne-
turto ir skurdo
kiti nepastebė-
vo.

Dažniau-
siai jis šelpda-
vo slapta, kad, išskyrus
Dievą, niekas kitas apie tai nežinotų.

7. Vokietijoje, Šveicarijoje ir kituose kraštuose
buvo paprotys 6 gruodžio ar per Kalėdas
dalinėti dovanas šv. Nikolajaus vardu.

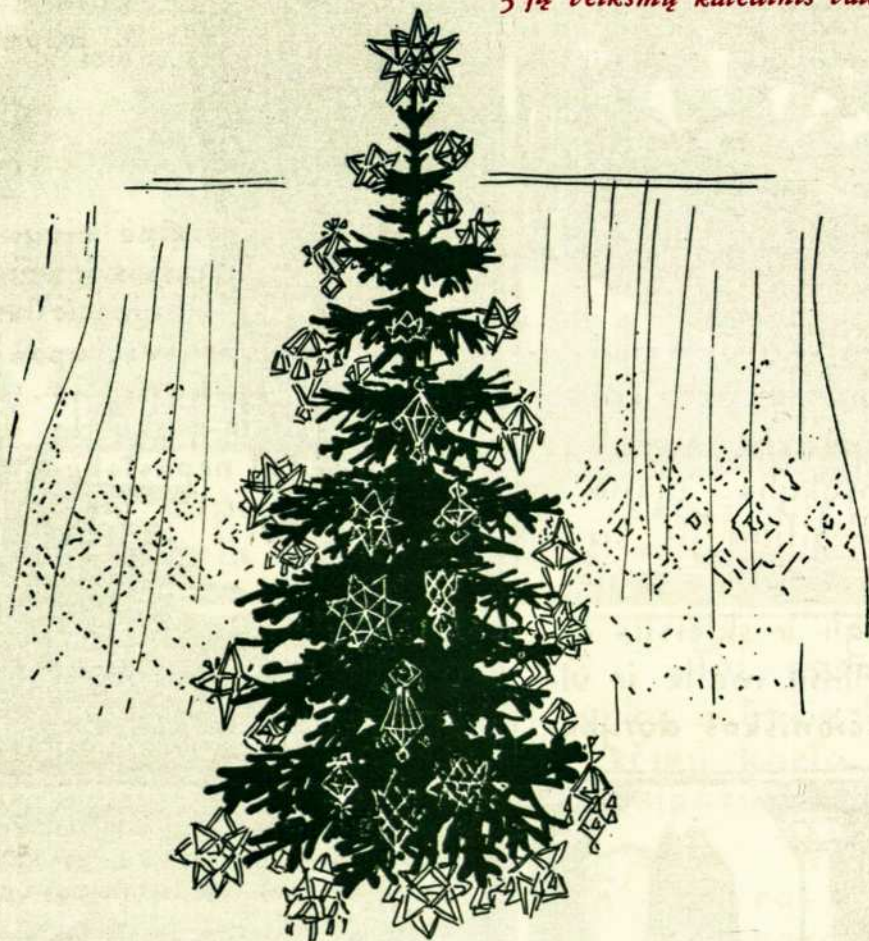
Vėliau Olandijos protestantai
vieton šv. Nikolajaus sugalvojo
Kalėdų senį ir praminė jį Sint
Klaes - Santa Claus.

Jr dabas
vaiku-
gauna
iš ne-
gera-
save
geri
čiai
dovanų
žinoma
vadin-
sava šventu Nikolajumi.

KALĖDŲ EGLUTĖ

Irenos Regienės

3-jų veiksmų kalėdinis vaidinimas

(Prieš pirmą veiksmą, uždangai atsidarius:)

PASAKOTOJA: Artėja Kalėdos. Prekybos ir pramonės muziejuje vyksta įvairių tautybių eglučių paroda, tautybių dienos su jų programomis. Šiandien lietuvių diena. Lietuvių vaikai programoje šoks tautinius šokius. Prieš vykdami muziejun, šokėjai rinksis Rasos namuose. Rasa ir jos broliukai Saulius, Andrius ir Aras nori nustebinti savo draugus gražia, lietuviška Kalėdų eglute. Jiems padeda Rasos draugės Rūta ir Natalija. Pažiūrėkime, kaip jiems sekasi.

I VEIKSMAS

- Vaizdas:** Vaikai, sustoję kambaryje prie stalo, varsto kalėdinius šiaudinukus.
- RASA:** Štai koki ilgą vėrinį padariau! (Rodo. Paduoda vieną galą Rūtai). Laikyk už galo! (Rūta laiko. Rasa paeina toliau) — Ar gražus?
- RŪTA:** Gražus, tik dar per trumpas.
- NATALIJA:** Turėtų būti bent keleta kartų ilgesnis, kad tikrai eglutę puoštų.
- SAULIUS:** Žiūrėkit į mano! Patinka? (Laiko iškėlęs šiaudinuką).
- VAIKAI:** Vaje, koks gražus!
- ANDRIUS:** Kad tu ir moki!... Aš dirbu, dirbu, o man nieko neišeina. Žiūrėkit! (Iškėlęs laiko nevykusį šiaudinuką.)
- RŪTA:** Andriau, jei tu kiek atydžiau dirbtum ir tavo būtų gražus. Žiūrėk, aš tau parodysiu kaip.
- ANDRIUS:** Jūs, mergaitės, darykit. Man nepatinka tokie moteriški darbeliai. Aš geriau eisiu pažiūrėti, kas ten virtuvėje taip skaniai kvepia.
- RASA:** Neik! Virtuvėje tik mamytei po kojomis būsi. Štai imk ir baik mano vėrinį. Pats žinai, kad laiko mažai, o mes papuošalų dar taip nedaug turime.
- ANDRIUS:** (Nenoriai) Gerai. Duok man tą vėrinį. (Ieina motina su lėkšte pyragaičių.)
- MOTINA:** Na, kaip čia jums sekasi? Atnešiau jums pirmųjų pyragaičių paragauti. Pasivaišinkit! (Vaikai apspinta, ima pyragaičius.)
- RŪTA:** Ačiū, ponია!
- NATALIJA:** Vaje, koks skanus!
- MOTINA:** Na, parodykit, ką jūs čia padarėte.
- VAIKAI:** (Rodo.) Žiūrėk į mano! Žiūrėk į mano!
- MOTINA:** Labai gražūs tie jūsų papuošalai.
- NATALIJA:** Lietuviški šiaudinukai man gražesni už bet kokius stiklinius burbulus.

- RASA: Ir man labiau šiaudinukai patinka. Jie tokie ypatingi — paprasti bet puošnūs.
- MOTINA: Paprastumas ir yra tikrasis grožis.
- RŪTA: Svarbiausia, kad juos darant galima savo vaizduotę ir kūrybingumą išreikšti.
- NATALIJA: Kai viskas pačių padaryta, tai ir pati eglutė daugiau džiaugsmo duoda.
- MOTINA: Na, šiemet mūsų eglutė galės lenktyniauti gražumu net su ana, kuria muziejaus tautybių eglučių parodoje visi stebisi ir gėrиси.
(Įbėga Aras, nešdamas kryžmai sukaltas dvi lenteles.)
- ARAS: Mamyte, ar tėvelis greit sugriš su eglute? Žiūrėk, aš jai jau stovą sukaliau. Tik dar liko viduryje skylę išgręžti.
- MOTINA: Gerai, Arai, kad darbštus esi. Gaila tik, kad negalėsime šio tavo stovo panaudoti.
- ARAS: Kodėl?
- MOTINA: Tėvelis jau nupirko eglutę su stovu. Šiemet turėsime gražią, dirbtinę eglutę.
- ARAS: Ką? Dirbtinę eglę?
- VAIKAI: Dirbtinę?
- ANDRIUS: Kodėl?
- SAULIUS: Kodėl ne tikrą?
- ARAS: Aš nenoriu dirbtinės! Aš noriu tikros! Iš miško!
- RASA: Apsiramink, Arai!
- ARAS: Aš noriu tikros eglės! Man nepatinka dirbtinės. Kalėdos bus ne Kalėdos be tikros eglutės!
- MOTINA: Aruti, tik džiaugtis turėtume, kad žmonės sumanė dirbtines eglutes. Tik pagalvokime, kiek kasmet Kalėdoms bereikalingai jaunų eglaičių iškertama.
- RŪTA: Tūkstančiai!
- NATALIJA: Milijonai!
- MOTINA: Taip, milijonai. Visai nenaudingai sunaikinami didžiausi jaunų miškų plotai.
- RASA: Iš tikrųjų! Mes apie tai niekad nepagalvojome.

MOTINA: Blogiausia tai, kad po kelių dienų tie gražūs medeliai išmetami į šiukšlynus, o miškuose lieka tušti plotai.

ARAS: Man visai tai nesvarbu. Kalėdoms aš noriu tikros eglutės, o ne kokios ten plastikinės ar alumininės.

MOTINA: Mes, lietuviai, stengiamės laikytis savo tautinių ir tikybinių papročių. Kalėdų eglutė nėra nei esminė Kalėdų dalis, nei lietuviškas paprotys. Ji pas mus atėjo iš kitų tautų. Lietuviai per amžius gerbė ir mylėjo mišką ir medžius. Be reikalo jų niekados nekirsdavo.

RASA: Istorijos mokytoja pasakojo: kad senovėje lietuviai turėjo šventus miškus, o po šimtamečiais ažuolais dievams aukodavo.

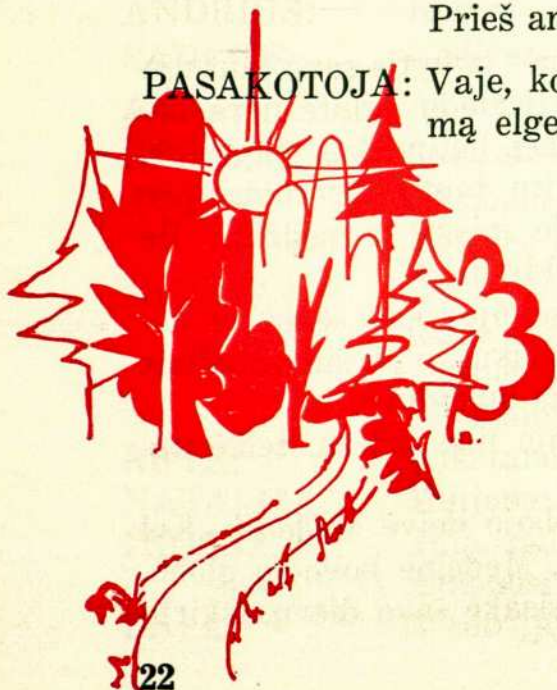
RŪTA: Miškai lietuvius saugojo nuo priešų, teikė apsaugą ir maistą.

NATALIJA: Miškus saugojo ir globojo deivė Medeinė. Kol lietuviai gerbė miškus, Medeinė buvo jų globėja. Bet kai žmonės atsisakė savo dievų, iškirto

- šventuosius ąžuolus, ėmė naikinti miškus, deivė Medeinė juos apleido. Lietuvą užplūdo priešai, ištiko vargai ir nelaimės.
- SAULIUS:** Mums mokytojas pasakojo, kad lietuviai tikėjo, jog mirusiųjų vėlės apsigyvendavo medžiuose.
- ANDRIUS:** Atsargiai, Arai! Jei tu bandysi eglutę kirsti, tavo koks prosenelis taip pamokys, kad niekad neužmirši!
- ARAS:** Man nerūpi kas kada buvo, ar kas ką manė. Aš nenoriu dirbtinės eglės!
- MOTINA:** Apsiramink, Arai! Esi užsispyręs ir nemandagus. Gadini visiems jaukią artėjančių Kalėdų nuotaiką.
- ARAS:** Aš eisiu į mišką ir pats sau eglę nusikirsiu. Tikrą eglę!
- MOTINA:** Ne į mišką, o į savo kambarį eik. Ten besitvarkydamas pamąstyk apie tai, ką čia kalbėjome. Čia ateiti galėsi, kai savo ožius išvarysi.
(Aras išeina.)
- MOTINA:** Jūs, vaikučiai, paskubėkit su papuošalais. Netrukus tėvelis grįš su eglute. Reikės ją puošti. Nedaug laiko beliko iki svečiai pradės rinktis.

Prieš antrą veiksmą:

PASAKOTOJA: Vaje, koks nemandagus tas Aras! Už netinkamą elgesį mama pasiuntė jį susitvarkyti savo kambario. Aras nepatenkintas išėjo, bet neklausė mamos ir kambario netvarkė, o užsisuko televiziją. Ilgai bežiūrėdamas "monster movies" Aras užsnūdo ir štai ką sapnavo.

Vaizdas: Miško aikštelė — Medžiai, krūmai ir kelios eg-
lutės. Atskrenda nusiminus varna.

II VEIKSMAS

VARNA: Kar, kar, kar!... Liūdna man. Visą rytą lakio-
jau, maisto ieškojau, bet nieko neradau, kar...
kar... (mąsto) Kad bent tos Kalėdos greičiau
ateitų, kar... kar...

I EGLĖ: Kalėdos! Koks baisus žodis — šiurpas visas ša-
keles nupurto, jas prisiminus...

II EGLĖ: Kalėdų ir aš nelaukiu. Jos primena man skau-
džią mirtį.

EGLUTĖ: Ir man baugu, sesutės...

III EGLĖ: Nežinau, varnele, ko tu taip lauki tų Kalėdų.

VARNA: Jei tau badą kęsti reikėtų, lauktum ir tu. Per
Kalėdas žmonės linksminasi, valgo, svečiuojasi,
tai ir maisto liekanų daugiau mums išmeta. O
Kūčių naktį daugelis išneša maisto paukščiams
ir gyvulėliams. Todėl ir laukiu — kar... kar...

I EGLĖ: Aš geriau alkį kęščiau, negu mirčiau.

VARNA: O kas tau liepia mirti, kar... kar...

III EGLĖ: Neišmanėle, tu! Apsidairyk aplinkui. Matai,
kiek čia daug jaunų eglaičių kelmelių. Tai nu-
kirstos eglaitės! Ar nebeatsimeni, kiek daug čia
eglaičių buvo prieš kelis metus? Dabar mes ke-
tūros belikome tuščioje miško aikštelėje.

- II EGLĖ:** Ar nematei, kaip prieš Kalėdas žmonės, kirviais nešini į mišką ateina ir, nusikirtę eglutes, namo nešasi.
- EGLUTĖ:** Nepasakokit, sesutės! Nebauginkit manęs! Aš ir taip kažką blogo nujaučiu. Iš baimės virpa kiekvienas mano spygliukas.
- ŠARKA:** (Įskrisdama) Tai naujiena! Tai naujiena! Tokių negirdėt kasdieną!
- VARNA:** Ko čia straksi kaip pakvaišus. Jei žinai ką nors naujo, papasakok išmintingai ir rimtai. Kar...
- ŠARKA:** Vai, stebuklai! Iki šiol dar neregėti, pasakoje negirdėti.
- VARNA:** Ar tu, pliuške, netylėsi? Jei žinai, kur maisto rasti, pasakyk kaip draugei tinka! Kar... kar...
- ŠARKA:** Tau tai nieko nesakysiu, tu neprastaburne!
- VARNA:** Su tokia kaip tu, nenoriu nė kalbėt! Kar... kar... (nuskrenda)
- ŠARKA:** Paklausykit, eglelės! Nešu jums gerų žinelių...
- EGLĖS:** Vai, sakyk, sakyk, šarkele, nes mums baimė širdis gelia.
- ŠARKA:** Mieste aš šiandien buvau, didžius dalykus ten mačiau. Ruošiasi Kalėdoms žmonės ir namuose kiekvienuose puošia egles nuostabiai.
- EGLĖS:** Vai, vai, vai... Bus, sesutės, mums blogai!
- ŠARKA:** Jūs, eglelės, neliūdėkit! Eglės, kur mačiau — netikros! Sniego dažais aptaškytos, ir blizgučiais nusagstytos.
- I EGLĖ:** Ar tu tiesą mums sakai?
- II EGLĖ:** Gal tik nori nuraminti?
- ŠARKA:** Tiesa, tiesa, kuo tikriausia! Jei išdrįščiau pameluoti, vanagas tegul mane pagauna!
- III EGLĖ:** Sunku, kažkodėl, tikėti...
- EGLUTĖ:** Jeigu tiesą mums sakai — saugūs bus tavo vaikai lizde tarp mano šakelių. Saugosiu juos nuo lietaus ir vėjo, nuo plėšriojo vanagėlio.
- ŠARKA:** Ačiū už pažadą, eglele. Reik man slėptis! Va, keliu kažkas ateina. (Šarka nuskrenda. Ateina kirviu nešinas Aras. Dairosi.)

ARAS: (Žiūrėdamas į egles.) Tai štai, kur jos slepiasi. Visą mišką išvaikščiojau ir eglės rasti negalėjau. Maniau, kad tuščiomis reikės namo sugrįžti. O čia net keturios! Ir tokios dailios! Kažin kuri iš jų geriausiai tiktų? (apžiūrinėja) Ši per aukšta. Ši per plati. Gal ši? Ne. O! Ši kaip tik tokia, kokios ieškojau. Kai papuošiu, gražesnės nebus visame mieste! (Iškelia kirvį ir kerta.)

EGLUTĖ: Ai, ai, ai! Gelbėkit!
EGLĖS: Medeine, dievaite, skubėk! Nuo kirvio smūgių ir mirties gelbėk!
MEDŽIAI: Medeine, Medeine, skubėk, mažąją eglelę gelbėk!
ARAS: Ko tie medžiai taip ošia? Reikia skubėti, turbūt audra artėja. (Iškelia kirvį, bet staiga atsiradusi Medeinė nutveria jį už rankos.)
MEDEINĖ: Žiaurusis žmonių vaike, kam tu kerti eglelę?
ARAS: Kas tu tokia? Paleisk mane! Artinasi audra ir aš turiu skubėti nusikirsti eglutę Kalėdoms.
MEDEINĖ: Eglutės kirsti tau neleisiu. Nukirstas medelis niekad nebeatgis.
ARAS: Man tai nesvarbu. Aš noriu Kalėdoms turėti tikrą eglutę, o ne dirbtinę.
MEDEINĖ: Ar tu vien tik apie savo norus tegalvoji? Ar nežinai, kad ir kiti turi norus. Ši eglelė, kaip ir tu, nori gyventi ir augti.

- ARAS: Man nesvarbu. Aš noriu namo parsinešti tikrą eglę!
- MEDEINĖ: Na, vaike, reikės tave pamokyti. Ką čia man su tavim daryti?
- EGLĖS ir MEDŽIAI: Bauski, bauski jį, Medeine! Kad pakirto jis eglelę, mūs jauniausiąją seselę, tegu pats pajunta baime! Tepajunta šaltį, skausmą... Bauski, bauski, jį, Medeine!
- MEDEINĖ: Pūskit, vėjai! Šokit, snaigės! Žemę puoškite baltai. Sniego patalu minkštu užklokit, kad miegotų ji saldžiai. O šį vaiką po miškus, laukus vaikykit, kol pavirs sniego seniu.
(Įbėga siausdami vėjai ir išsiveja Arą. Įbėga snaigės ir šoka. Pasibaigus šokiui, vėl prasčiau čia vėjai ir palieka sniego senį).
- MEDEINĖ: (Sniego seniui) Kitiems nelaimę nešdamas, pats bausmę užsitraukei. Stovėdamas čia per visą žiemą, turėsi laiko pamąstyti.
- S. SENIS: Paleisk mane! Aš eglės nebekirsiu. Aš tik noriu Kalėdoms namo grįžti.
- MEDEINĖ: Tu neatsižvelgei į kitus, o žiūrėjai tik savo norų. Dabar tavo norai mums nesvarbūs. Per žiemą čia stovėdamas, turėsi laiko apie tai pagalvoti. Jei suprasi ir pasižadėsi pasitaisyti, pavasarį namo sugrįši, jei ne — vandens bala pavirsi.
- S. SENIS: Paleisk mane! Paleisk, prašau!...
- MEDEINĖ: Tave išgelbėti gali tik tave mylinčiųjų ašaros. Bet nežinau, ar tokių atsiras... (Dingsta už medžio.)
- S. SENIS: Ką man dabar daryti? Aš negaliu pajudėti, esu visas sustingęs. Ta ragana tikrai mane užbūrė. Sniego seniu pavirtau! Vaje, koks storas mano pilvas ir kojų nesimato. Ką daryt?... (verkia)
(Pro šalį striksi du zuikiai.)
- I ZUIKIS: Skubėkime, broleli, pūga artėja. Kai užпустys mūsų urvą, neturėsime kur nuo šalčio pasislėpti.
- II ZUIKIS: Bet aš toks alkanas, kad ir šaltis man nebaisus. Kad tik maisto kur truputį rasčiau.

I ZUIKIS: Maisto ieškosime, kai pūga nurims.
 II ZUIKIS: Ką aš matau? Sniego senis! Nosies vietoje — morka! Tai suėsime skaniai! (Griebia seniui už nosies.)
 S. SENIS: Ai, ai, netrauk! Nulauši nosį!
 I ZUIKIS: Kas čia? Kalbantis sniego senis?
 S. SENIS: Aš ne sniego senis, o žmonių vaikas. Mano vardas Aras. Tokia ragana mane užbūrė, sniego seniu paversdama.
 ZUIKIAI: Ragana?
 EGLĖS: Ne ragana, o miško deivė Medeinė.
 I ZUIKIS: Kodėl?
 II ZUIKIS: Už ką?
 EGLĖS: Kad pakirto eglelę, mūsų jauniausiąją seselę.
 S. SENIS: Zuikeliai, gelbėkit mane! Nubėkite į mano namus, praneškite broliams, kad gelbėtų mane.
 I ZUIKIS: Ne, ne! Tu nuskriaudei eglelę, negelbėsime tavęs.
 II ZUIKIS: Kažkas ateina, slėpkimės! (Ateina Rasa ir Saulius.)

RASA: (Šaukia) Arai, kur tu? A-uuuuu!
 SAULIUS: Arai, atsiliepk! A-uuuuu!
 ANDRIUS: Neatsiliepia. O gal jis visai į mišką nėjo?

- RASA: Aš nujaučiu, kad jis čia kažkur turėtų būti...
Ieškokim!
- VISI: Arai, atsiliepk! A-uuuu!
- SAULIUS: Štai eglutė pakirsta. Kaip gaila. Toks gražus medelis, galėjo dar augti!
- RASA: Kas ją pakirto? O gal dar galima išgelbėti?...
Duokit savo nosines. Jūs ištieskit ją ir palaikykite, o aš mėginsiu aprišti. Gal dar prigis.
(Broliai ištiesia eglutę, Rasa apriša.)
- SAULIUS: Aš manau, kad prigis. Pavasarį ateisim pažiūrėti.
- RASA: Štai Aro kirvukas. Gal jis tą eglutę pakirto?
Arai, a-uuuuu!
- ANDRIUS: Žiūrėkit, zuikučiai.
- SAULIUS: Jie turbūt labai alkani.
- RASA: Aš turiu obuolį. Padėkim čia jiems, vargšeliams.
- SAULIUS: O aš turiu saulėgražų sėklų. Pabarstysiu paukšteliams.
- RASA: Žiūrėkit, sniego senis! Koks juokingas! Kažin kas jį čia miško viduryje pastatė. Gal Aras?

S. SENIS: Aš ne sniego senis! Aš jūsų brolis Aras.
Gelbėkit mane! Už pakirstą eglutę Medeinė nubaudė mane, paversdama sniego seniu.

RASA: (Verkdama) Arai, kaip mums išgelbėti tave?

PASAKOTOJA: Nubudęs, Aras apsidžiaugė, kad nemalonius nuotykis miške buvo tik sapnas. Susigėdęs dėl savo nemandagaus elgesio, jis nutarė eiti atsiprašyti mamytės. Įėjęs į kambarį, nustebo pamatęs gražiai papuoštą eglutę.

III VEIKSMAS

Vaizdas: Tie patys veikėjai, kaip ir pirmame veiksmė ir tautinių šokių šokėjai. Visi stebi gražią, baigiamą puošti dirbtinę eglutę. Saulius, atsistojęs ant kedės, ima iš Rasos šiaudinuką. Įėjęs Aras stebi veiksmą.

RASA: Štai, čia paskutinis papuošalas. Daugiau nėra.

SAULIUS: Kur jį kabinti?

RASA: (Rodo) Štai čia!

ARAS: Kokia graži eglutė!

VAIKAI: Tikrai graži! Labai graži!

ARAS: Ar ji tikrai dirbtinė?

MOTINA: Paliesk ir įsitikinsi.

ARAS: (Liečia eglutę. Paskui prieina prie motinos.)
Mamyte, atsiprašau. Man gėda, kad toks nemandagus buvau. Dabar suprantu, kad eglutė yra vienas iš kalėdinių papuošalų.

MOTINA: Džiaugiuosi, kad supranti.

RASA: Iš kur tau toks susipratimas atėjo? Dar taip neseniai visai ką kitą kalbėjai.

ARAS: Nuo tada, kai išgirdau egles kalbant... Kai Medeinė mane sniego seniu pavertė...

RASA: Apie ką tu kalbi, Arai?...

MOTINA: Atrodo, kad Aras bus susapnavęs idomų sapną. Vakare jis turės mums papasakoti. Dabar nebėra laiko. Pakartokite šokį dar kartą ir važiuosime į muziejų.

(Šokėjai šoka. Baigiantis šokiui, užsidaro uždanga.)

1979 M. "EGLUTĖS" TURINYS

	nr.	psl.
EILĖRAŠČIAI		
Arnauskaitė, I. M. —		
Sniego senis	3	11
Gražulienė, N. —		
Nepaprasta dovana	1	12
Ješmantienė, G. —		
Kelionė	2	3
Jotvingytė, R. —		
Ankstų rytą	5	3
Jurgio diena	9	3
Rudenėlis	11	3
Mūsų malda	12	3
Kozulis, P. —		
Grišim!	2	18
Linutė —		
Sausis	1	3
Sek man pasaką	10	3
Lipčiūtė, D. —		
Draugystė	6	11
Žiogo smuikelis	9	20
Norkus, J. —		
Velykos	4	3
Pautienytė, J. —		
Aliaskoj	1	24
Šimaitis, V. —		
Nuvirto!	3	3
Mamytės diena	5	20

PASAKOS IR PASAKOJIMAI

Butkienė, N. —		
Laikrodis su uodega	9	4
Girniuvienė, M. —		
Siūlafonas	11	7
Kaupas, J. —		
Trys karaliai Kaune	12	4
Lipčiūtė, D. —		
Velykų stebuklas	4	4
Pažadas	6	3

	nr.	psl.
Pautieniūtė, T. —		
Mįslių Petras ir astronautas Jonas	10	10
Pemkutė, N. —		
Penki mažyčiai		
zuikučiai	3	25
Juozuko plaukai	11	30
Stroputė, R. —		
Vytauto sapnas	2	16
Nenupirktą dovana	5	22
Stukaitė, R. —		
Keista kelionė	4	30
Tomarienė, S. —		
Kietasis kepalas	10	4
Vaičiulaitis, A. —		
Andriuko rūpesčiai	5	4
Andriukas ir Pūga	11	4
Vėjūnė —		
Slaptasis dienoraštis	2	4
Vitaitė, A. —		
Kaip kiškiai virto varlėmis	4	32

VAIZDELIAI IR VAIDINIMAI

Giedraitytė, R. —		
Mokykloje	9	9
Gudalienė, L. —		
Kodėl einam į bažnyčią	1	19
Lapinskienė, L. —		
Dailidė, perkūnas ir velnias		
(Pirmasis veiksmas)	5	11
(Antrasis veiksmas)	6	12
/Liaudies pasaka pritaikyta		
lėlių teatrui./		
Mikailaitė, O. —		
Esame Dievo šeima	9	30
Dievas mus myli	9	31
Regienė, I. —		
Kalėdų eglutė	12	18

	nr.	psl.
Staniškienė, D. —		
Velykos	4	12
Sekminės	6	20

VERTIMAI

Harisonas, D. —

Milžinas, kuris bijojo drugelių (iš anglų kalbos vertė Rudaitytė, R.)	3	18
--	---	----

Marbach, E. —

Du draugai (sulietuvino D.S.)	4	18
----------------------------------	---	----

GAMTA IR APLINKA

Grigaitienė, I. —

Upės	1	4
Akys	2	20
Potvyniai	3	4
Ugniakalniai	4	22
Žemės drebėjimas	6	16
Voratinkliai žolėje	9	21
Nuodingi augalai	10	22
Nuodingi gyvūnai	11	18

DAINOS IR GIESMĖS

Balsevičiūtė, V. —

Ramunėlės	11	31
-----------	----	----

Ulėnienė, N. —

Kalėdinės dainos	12	12
------------------	----	----

DARBELIAI

1,28; 3,12;

Garbenytė, A. —

9,27; 10,18; 11,23

GALVOSŪKIAI

Račkauskienė, R. —

1,8; 2,24; 3,7; 4,26; 5,29; 6,24;
9,12; 10,30; 11,14; 12,18

Balsevičiūtė, V. —

Lietuviškų dainų galvosūkis	9	15
--------------------------------	---	----

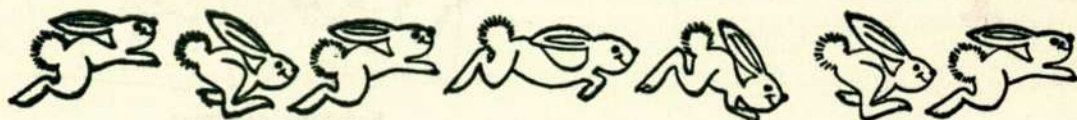
O. M. —

Lapkričio kryžiažodis	11	17
-----------------------	----	----

ŠYPSNIUKAI

Grigaitienė, I. —

5,32

EGLUTĖ nori atkelti pas jus 1980 metais.

Neužmirškite atsiųsti \$7.00.

VISIEMS LINKIME

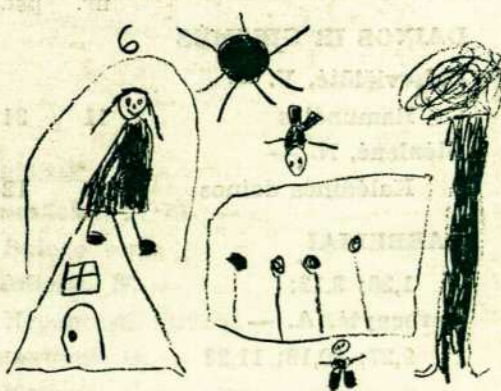
ŠVIESIŲ ŠV. KALĖDŲ IR GIEDRIŲ

1980 METŲ!

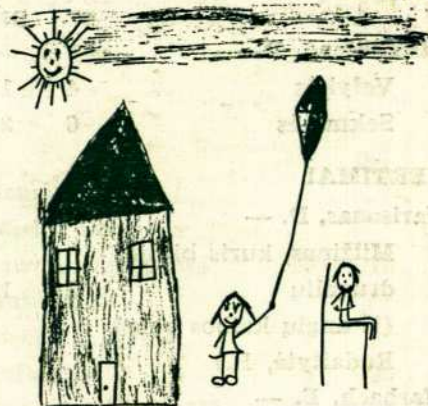
GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI: I. Mislės — 1. šešėlis, 2. aidas. III. valgo, laka, ėda, lesa. IV. darbininkas, darbelis, darbštus, darbuotis, darbovietė; kalbėti, iškalbingas, kalbėtojas, nekalbus, kalbotyra. V. Patarlė: Tinginys du kartu dirba.

Alp 1785

L. arc.

Liurdas: mes ten buvome
Vika Ross
Toronto, Canada

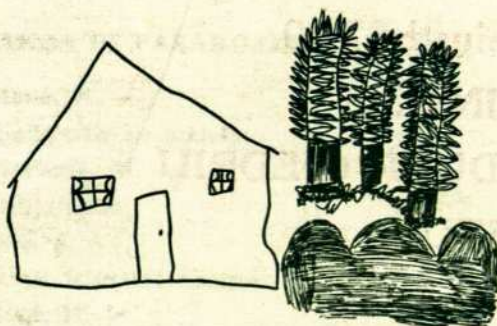

Vasara
Andrea Cherry, 6 m.
Toronto, Canada

paveikslų paroda

Kristaus gimimas
Jūratė Gaižutytė
Toronto, Canada

Švedija: miškai, kalnai ir vanduo
Alexa Beresėnaitė, 6 m.
Toronto, Canada

Du dinosaurai:
tyrannosaurus rex ir stegosaurus
Aras Norvilas, 6 m.
Chicago, IL

98 223616